

ZELENÁ JE TRÁVA (ŽIVOTA)

Renesančně rozmáchlý František Ringo Čech je bubeník, textař, příležitostný zpěvák, herec, divadelní principál, autor jedenácti knih a tří celovečerních filmů, malíř a politik. V komunálních volbách roku 1994 se stal členem Zastupitelstva hlavního města Prahy za ČSSD. V roce 1996 byl zvolen do Poslanecké sněmovny, kde do roku 1998 zasedal ve výboru pro obranu a bezpečnost. Jako textař se nejprve prosadil ve spolupráci se skupinou Olympic, poté jeho texty nazpívali mimo jiné Jiří Grossmann s Miluškou Voborníkovou, Viktor Sodoma, Jiří Schelinger, Milan Drobný, Karel Gott, Věra Špinarová nebo Josef Melen.

TEXT: MILOŠ SKALKÁ, FOTO: ARCHIV FRANTIŠKA RINGO ČECHA

Bylo pro tvou cestu k muzice rozhodující, že jsi vyrůstal v rodině písničkáře Františka Čecha Pražského?

Pro člověka, ze kterého se časem stane kumštýř, není lepší dětství a mládí než v umělecké rodině. Taková rodina totiž žije úplně jinak než ostatní a jinak také myslí. Maminka byla zvyklá, že tatínek hraje se svou skvělou kapelou po nocích ve vyhlášených pražských kavárnách a barech a že občas přijde domů trochu pod vlivem. Neptala se ho jako třeba manželka zedníka: „Kde jsi byl? Žes zase seděl v hospodě?“ Když měl táta volno, neměl potřebu chodit do hospody. Byl rád, že je doma. Stejně jako pro studenta medicíny je ideální, když má rodiče doktory, nebo aspoň jednoho. To, že jsem vyrůstal v umělecké rodině, mi všechno hodně usnadnilo.

Výrazně jsi uspěl jako textař. Máš představu, kolik textů jsi vlastně napsal?

Hodně, třeba 1300? Já to sice přesně nevím, ale ví to OSA. (OSA k roku 2025 registruje 438 skladeb s autorským podílem Ringo Čecha, pozn. red.) Když jsem byl malý kluk, můj tatínek vyplňoval pro OSA nějaké papíry a vyprávěl mi o tom, jaká je to skvělá organizace. Jak je pečlivá, jak všechno eviduje a jak se o autory stará. Nejen o autory žijící, ale také o dědice autorských práv. Když jsem pak napsal svůj první text, zvukový mistr a současně textař František Řebíček mi řekl, že bych se měl do OSA jako autor přihlásit. Udělal jsem to a absolvoval vlídnou přijímací zkoušku, kterou se mnou vedl geniální textař Ivo Fischer. Někdy před šedesáti lety jsem se tedy stal členem OSA. Jsem velmi spokojený a považuju OSA za jednu z vůbec nejlepších organizací, které znám. Je tam pořádek a předpokládám, že v rámci českého prostředí také spravedlnost. Chtěl bych tedy OSA poděkovat za to, že je.

Studoval jsi na konzervatoři, ale studia nedokončil...

Jako mnozí jiní. Karel Gott, Rudolf Rohl, Antonín Gondolán. Prostě talentovaní muzikanti odcházejí do aktivního hudebního života dřív, nepotřebují onu inkubační dobu dlouhého studia. Ale na druhou stranu musím říct, že je to podle

mého názoru ta nejlepší škola na světě. Není tam matematika, fyzika, chemie, prostě ráj na zemi. Navíc všude kolem tebe samí poloblázní. Šel jsem třeba po školní chodbě. jednoho záchodu jsem slyšel cvičit klarinetistu, na druhém záchodě hrál houslista, na třetím trumpetista. A pak se stane, že profesor vzkáže: „Dnešní hodina odpadá, mám kšeft.“ Náhdera! A nesmím zapomenout na taneční oddělení, na tu perlu školy. Když ty krásný holky chodily tím svým zvláštním sexy baletním krokem z tanečního sálu, mohli jsme na nich oči nechat. A mnozí z nás si tam dokonce vybrali manželku. Včetně mě.

Traduje se, že do skupiny Olympic tě doporučil klavírista Jaromír Klempíř, později vyhledávaný skladatel a hitmaker.

Pozor, my jsme byli třída slavných spolužáků. Saša Večtomov, Jirka Mráz, Alan Vitouš, Mirek Klempíř... a já. (smích) Mirek mi na chodbě řekl, že se v Praze zakládá bigbítová kapela, jestli bych neměl zájem. Já jsem v té době hrál v Traditional Jazz Studiu Pavla Smetáčka a zájem jsem měl. Jel jsem tedy do zkušebny, kde jsem poprvé v životě viděl Petra Jandu, Mílu Růžka, Mikiho Volka, Pavla Švába, Pepíka Laufra. Hned jsme si padli do oka. Ale dodnes se s Petrem Jandou nemůžeme shodnout na tom, kde to bylo. Já jsem přesvědčený, že k tomu došlo v hospodě v Karlíně, proti kostelu. Oba sice víme, jak to bylo, ale už nevíme kde. Je to přece jenom hodně dávno a je to vlastně jedno.

Nelituješ někdy, že jsi ze skupiny Olympic odešel?

Pro lásku udělá umělec všechno na světě. Já jsem prostě o Magdu, už tenkrát moji manželku a vynikající tanečnici, nechtěl přijít. Volil jsem tedy mezi hudební kariérou a láskou, rozhodl se ve prospěch lásky a nikdy nelitoval. Díky šéfovi Černého divadla Jiřímu Srncovi, kde byla Magda v angažmá a které mělo před zájezdem do Ameriky, jsem se stal členem divadla také já. Srnec nechtěl o Magdu přijít, stejně jako já, tak mu nezbylo nic jiného než mě angažovat taky, abychom mohli být spolu. Tak jsem se dostal do Ameriky a dodnes z toho těším. Hráli jsme v Las Vegas, kde v jednom hotelu

Pro člověka, ze kterého se časem stane kumštýř, není lepší dětství a mládí než v umělecké rodině. Taková rodina totiž žije úplně jinak než ostatní a jinak také myslí.

vystupovali The Mamas & The Papas, ve Flamingu hrál Buddy Rich. U toho jsem dokonce bral hodiny na bicí. V samošce jsem třeba potkal slavného klarinetistu Edmonda Halla, který hrál v kapele Louise Armstronga, a tady si s manželkou vybírali předvařenou rýži. Prostě sen! Pak jsem byl v Americe s parlamentní delegací ve druhé polovině devadesátých let a už to byla úplně jiná země.

Po návratu z Ameriky jsi zakládal vlastní kapelu.

Přesně tak. Na první schůzce byli můj brácha, zpěvák a baskytarista Sváfa, klávesista Miloš Nop a kytarista Jirka Kaleš. Do toho zazvonil telefon a volal mi Pavel Bobek s tím, že ze Semaforu odchází Brabcův Country Beat, a že tedy

S Karlem Šípem

budou potřebovat kapelu. Jirka Grossmann a Slávek Šimek prý navrhli, že by to mohla být ta moje. Stalo se – a byla to krásná doba. Po smrti Jirky Grossmanna jsem ještě hrál v představení Jiřího Šlitra Ďábel z Vinohrad a pak jsem založil Rogers Band, ve kterém hráli skvělí muzikanti. Berryovský zpívající kytarista Pete Kaplan, saxofonista Míla Růžek, klavírista

A pak přišla éra tvé skupiny Shut Up s Viktorem Sodomou.

Viktor vyplnil prázdnotu po odchodu ze Semaforu. Byl v té době volný, měl chuť a zájem, tak jsme se dali dohromady. On už byl v té době slavný, jinými slovy, zachránil nás. Díky němu jsme měli práci a mohli hrát. Když jsem pak přivedl Jirku Schelingera s tím, že budeme hrát rockovou muziku, navrhl jsem Viktorovi, aby zpíval, jako hvězda, v první polovině programu ten svůj popík a ve druhé pak Jirka Schelinger, jako začínající hvězda, rockovou muziku. Ale Viktor byl hrdý a poslal mě někam.

S Jiřím Schelingerem jste si navzájem začali plnit sny o rockové muzice.

To bylo sedm nezapomenutelných let. Skončilo to tak, jak je to v rokenrolu nepsaným zvykem. Stylově, smrtí hvězdy. Jirka Schelinger, to byla domácí paralela třeba k Jimu Morrisonovi ze skupiny The Doors. Na Jirku Schelingera, který žil s manželkou v Liberci a zpíval v tamní kavárně, mě upozornil až Pavel Chrástina. Přivedl mě do klubu Děčko na rohu Italské ulice a Vinohradské třídy, když Jirka už bydlel v Praze a zpíval se skupinou Faraon Karla Šípa. A byla to láska na první dobrou. Myslím, že jsme s Jirkou udělali hodně muziky, která tady zůstane napořád. Vážím si toho, že naše nahrávky vydává Supraphon postupně

S Jiřím Schelingerem

i jako vinylová alba. V polovině února vyšlo další.

Jak došlo k tvé spolupráci s Pražským výběrem?

Pražský výběr je ne o generaci, ale o jedno patro mladší kapela, než jsme byli my se Schelingerem, Kubešem, tedy ta naše parta. Nás inspirovaly kapely jako Black Sabbath, Deep Purple, Santana, oni už byli v mladší, tedy modernější poloze. Když mě Pavlíček s Kocábem vyhledali v Holečkově ulici, kde jsem měl v té době ateliér na stejném patře jako Karel Svoboda, a nabídl mi spolupráci na textech pro album *Straka v hrsti*, velice mě to potěšilo. Jako velké uznání od mladších. Hned od začátku jsme si navzájem sedli. Mně se jejich muzika velice dobře textovala, dokonce něco vznikalo opačně, tedy jejich hudba na moje texty. To všechno v dokonalé symbióze. Dokonce si myslím, že *Straka v hrsti* je na naší scéně určitý milník a současně dodnes nejlepší album Pražského výběru,

na kterém se vyučila celá jedna generace mladších rockerů. Setkání a následnou spolupráci s Kocábem a Pavlíčkem považuju ve své hudební kariéře za jedno ze zcela přelomových setkání.

V roce 1983 jsi založil Čechovo prozatímní divadlo, později přejmenované na Čechovo prozatímně osvobozené divadlo, ve kterém působil jako autor, umělecký vedoucí, divadelní ředitel i herec.

Když s něčím začínáš, tak věříš, že to bude běh na dlouhé trati, ale je to pořád jenom naděje. Nic není jisté. Divadlo mě chytlo už v Semaforu, kde v jednom z *Návštěvních dnů Šimka a Grossmanna* zazněla dnes okřídlená věta: „Ty drž hubu, Čechu!“ To mi získalo divadelní popularitu. (smích) Navíc jsem měl od začátku štěstí. Jak říkali Beatles, talent nestačí, je potřeba mít k tomu talentu také štěstí. K tomu patří rovněž osudová setkání. Během nich se mi podařilo

S Karlem Gottem

dát dohromady vynikající partu – Helena Růžicková, Ota Jiráček, Olda Navrátil, Andrea Čunderlíková, Mojmír Maděrič. To byla ve své době herecká špička! Impulzem k založení mého vlastního divadla byl také Milan Markovič, který mi kdysi řekl, abych se o něco takového se svým smyslem pro humor pokusil. Tak jsem to zkusil. Udělali jsme pět her, z nichž ta nejslavnější je *Dívčí válka*. Mimochodem, jde o třetí nejhranější hru v historii českého divadla. První je *Švanda dudák*, druhá *Lucerna*. *Dívčí válka* má zatím 2400 repríz, a to ještě zdaleka nekončíme.

A jak ses dostal k malování, se kterým jsi dneska spojován nejčastěji?

Za to může Magda, kvůli které jsem odešel z kapely Olympic a odletěl do Ameriky. A neprodělal jsem na tom! Magda byla stále členkou Černého divadla a já už zase doma bubnoval. V divadle Jiřího Srnce tehdy působil jako výtvarník malíř a grafik Jiří Anderle. Byli zrovna na zájezdu v Amsterdamu a Magda s ním chodila na nejrůznější výstavy. Nepídlil jsem se, co bylo dál. To bylo ve druhé polovině šedesátých let, blížily se Vánoce a Jiří jí řekl: „Jestli chceš, aby po večerech neflámoval a něčím se zabavil, kup mu malířské potřeby.“ Magda mi tedy nakoupila plátna, stojan, barvy a štětce. Jednu chybu ale udělala. Koupila akrylové barvy – a ty hned letěly z okna. Protože my, opravdoví umělci, jsme olejomalíři! Jak

říká Jiří Suchý, akryl nemá v našem světě místo. Hned po Štědrém dnu jsem na Palackého mostě potkal Mistra Zrzavého, jak si tam štrádoval v tom svém neodmyslitelném malířském baretu. Slušně jsme se pozdravili a já si řekl, že je to boží znamení, abych se pustil do malování. Nikdo mi to nevěří, ani moje žena, ale bylo to tak.

A co se týče tvých písniček, která je ta nej?

Zřejmě nejznámější bude *Zelená je tráva*. Ale já mám rád text k písni, ve které se zpívá: „Janny jde ulicí / má bílé kalhoty / snad džínsy Lee...“ Za ten jsem to pořádně schytl, jak je hrozný, ale byl to hit. Zpíval jsem ho s Petrem Rezkem a Zdeňkem Mertou. A úplně jiná třída jsou samozřejmě písně s Jiřím Schelingerem. A také nahrávky s Karlem Gottem, což byla nejen spolupráce, ale také přátelství, kterého jsem si mimořádně vážil. Třeba *Nápoj lásky č. 10, Račte, slečno, Volný den*.

V červnu 2018 koncertoval v Kongresovém centru Praha Ringo Starr, jehož umělecké jméno sis vypůjčil. Jaké bylo vaše setkání?

Ringo Starr se nerad s kýmkoliv setkává, ale tentokrát prý udělal čestnou výjimku. V jeho šatně byl britský velvyslanec s dětmi, jinak nikdo. Když mě tam organizátoři koncertu uvedli a představili, podal mi ruku, což jinak nedělá, a prohlásil: „I am Ringo, you are Ringo. Bingo!“ ●

Archiv OSA

Rudolf Rokl, zpíval Pavel Sedláček. Zkoušet jsme moc nemuseli, hráli jsme klasické rokenrolové dvanáctky a ty měli všichni z kapely doslova zadřené pod kůží.